

stavkom o „Zemljiški knjigi“ iz „Slovenskega Pravnika“; tak članek je ministrstvo samo zahtevalo za knjigo. — Iz kroga navedenih pisateljev pa še pogrešamo Levca in Erjavca in izmed pesnikov Cimpermana in Funtka; te bo prihodnjič vsekakor treba še umestiti na svojih prostorih. — Znanstveniki se nekako od leta 1870. dalje sploh več ne omenjajo; menda bi šlo, da bi se nekoliko na račun Hicingerja, Trstenjaka, Ravnikarja (ti imajo poseben odstavek) ter Vrtovca in Kobeta dalo malo prostora n. pr. vsaj Vrhovcu in Rutarju.

Ker je prva izdaja segala do leta 1893., a druga sega do leta 1903., se je bilo treba ozreti tudi na najnovejšo dobo. Dr. Sket je to storil na koncu splošnega slovstvenega pregleda na str. 277.—278.; le 20 vrstic obsega ta dostavek; povsem prekratek se bo zdel posebno tistim, ki iščejo tam zaman — svojega imena. Malo je res, kar stoji tu o najnovejši dobi, a mnogo pomeni, da se navaja sploh toliko; šolske slovstvene zgodovine drugih narodov nimajo obično niti toliko. Naloga šole je, da izpopolni s privatnim čtivom tiste vrstice; da je to v intencijah knjige, kaže knjiga sama, ki je ponatisnila kos Meškovega „Cigančka“ in devet Zupančičevih pesmi. — Glede tam navedenih imen nimamo kaj posebnega pripomniti; pri dramatikih bi bil morda malo drugačen spored boljši (zdaj: Finžgar, Detela, Cankar, Govekar, Gangl); nadalje se je Aškerc naknadno postavil še med novodobne lirike. Med imeni sploh ne nahajamo precej znanih; z imeni je res križ, Murnika pa bi vsekakor trebalo navesti.

Glede ponatisnjenih originalnih sestavkov, ki jih je pustil izdajatelj do Levstika (str. 326.) v originalnem jeziku, a jih zapisal v gajici, je knjiga temeljito preustrojena. Iz stare dobe je ponatisnil dr. Sket le toliko, kolikor je neogibno potrebno; mnogo je izpuščenega: druga izdaja obsega n. pr. do katoliške dobe 76 strani, prva 74, a v onih 76 straneh, ki imajo dokaj širše vrste kakor v prvi izdaji, je vdelenih celih 20 strani malo tiskanih opomb iz prve izdaje! — Takisto so pozneje dosledno krajšani ponatise iz vseh manj važnih avtorjev; kako in kaj, tega ne bom navajal. Prostor, ki se je na ta način pridobil, pa je porabljen za že omenjene nove slovstvene preglede in za potrebnejše vire. Zlasti imajo več besede novejši avtorji; zdaj je sprejela čitanka na novo, n. pr. iz Prešerna: „V spomin Matija Čopa“, „Turjaška Rozamunda“, „Neiztrohnjeno srce“ in cel „Sonetni venec“; iz Jurčiča: tri poglavja iz „Rokovnjačev“; iz Stritarja: več pesem, sestavek o Jurčiču in precej iz „Zorina“ in „Sodnikovih“; iz Aškercja: „V gondoli“, „Roma“, „Buddhova čudesa“, „Jaz“, „Ahasverova himna noči“, „Herkulov kip“ in dovršen kos iz „Zlatoroga“. — Ostale sem že prej omenil.

O razdelitvi našega slovstva po naši knjigi bi se dalo prepirati; vendar se da vsak oddelek zagovarjati; le zadnji: „Doba narodne prosvete“ (1843—1903) je preobsežen in netočen; segal bi naj n. pr. do leta 1880., t. j. do „Ljubljanskega Zvona“: odslej je Ljubljana središče slovenskega slovstva in sploh naše kulturno središče, in to je velevažno.

Knjiga je — vsaj za gimnazije — jako dober učni pripomoček; služila pa bo tudi vsakemu izobražencu v točno informacijo. — Za podrobnosti pa — minima non curat praetor.

Dr. Jos. Tomišek.

„Dama s kamelijami“. Iz francoščine preložil dr. Ivo Šorli. Salonske knjižnice VII. zvezek. V Gorici. Tiskala in založila „Goriška Tiskarna“ A. Gabršček. Cena 2 K, po pošti K 2:20. Iz bogate francoske literature imamo Slovenci primeroma zelo malo prevodov. Z veseljem pozdravljamo torej „Damo s kamelijami“. To je morda najbolj znano delo Aleksandra Dumasa mlajšega, ki je dalo sužet za nič manj znano